

— исторически сказания и мысли. А дѣто съмь вмѣстиль рядомъ съ поетически-ты рассказы и дѣтински рассказы отъ образованѣ-тѣ книжевность, то е отъ голѣмѣхъ потрѣбѣхъ, и още, защото трѣбва да ся учи дѣте-то и на книжевный языкъ.

На нѣкои нѣравственици може бы да не угоди това дѣто съмь вмѣстиль въ дѣтинскѣхъ книгѣхъ стары приказници, та може да рѣкѣтъ, какво ще рѣче това да ся плъни въображение-то на дѣца-та съ врѣдителины образы. Нѣ тии нека знаятъ, че свойство-то на такывы приказници, което задава страхъ, съвсѣмъ ся изгубва, кога ся четѣтъ на видѣло денѣ, въ училище-то и при учителя. Дѣте-то ако ся бои отъ нѣкой тѣмень кѣтъ, заведѣте го тамъ съ свѣщъ, сѣднѣте заедно съ него и страхъ-тѣ на дѣте-то ще исчезне.

Какъ да ся четѣтъ приказници-ты? За това нѣщо има различны начини: нѣкой пакъ учитель-тѣ може самъ да прочете приказницѣхъ-тѣ или да ѣхъ прикаже и послѣ да накара ученици-ты да ѣхъ прочитатъ; а нѣкой пакъ може да тури да ѣхъ четѣтъ ученици-ти прѣвень. Всяка приказска трѣбва да ся прочете нѣколко пакти и послѣ слѣдъ нѣколко врѣмя, пакъ да ся повтаря. Дѣца-та обычатъ да повтарятъ приказници-ты и искать да имъ ся приказва оная приказница, коя-то сѣ вече слушали много пакти. Нѣ трѣбва да остаяме само съ едно прочитане на приказкѣхъ-тѣ, а да ся накаратъ дѣца-та да ѣхъ прикажатъ послѣ и сами, кое-то тии много обычатъ. Рассказъ-тѣ на прочетенѣхъ-тѣ приказницѣхъ трѣбва да ся докара така, какво-то прѣвень да прикаже най-даровитый ученикъ, а другы-ти да го слушаютъ и да забѣлѣжватъ, що е прискочилъ, и кое е казалъ както си